

[Bertel Dahlgaard.]

argument frem. Det må da både fra det ærede medlems og fra alle danskes synspunkt være fuldkommen oplagt, at hvis vi ved at nedsætte nogle danske toldsætter kan opnå nedsættelse af andre landes toldsætter overfor os, så skal vi gøre det. Det er da indlysende. Så er det fuldkommen ligegyldigt, om det ærede medlem vil kalde det offer eller toldindrømmelser eller gave fra Danmark, eller hvad han vil kalde det.

Dernæst fremkom det ærede medlem med nogle udtalelser om, hvormeget toldbeskyttelsen betød i fordyrelse for befolkningen. Der var så mange tal, at det var mig umuligt blot ved at høre dem at kontrollere rigtigheden deraf, men jeg forudsætter, at de er rigtige, og er de det, så er de jo ikke nye, idet det er oplysninger, som allerede blev indhentet af rigsdagen i 20erne, og som for så vidt gælder den dag i dag for de flestes vedkommende, men vi må selvfølgelig være så hæderlige at sige, at disse tal kun gælder under visse forudsætninger. De gælder kun under den forudsætning, at hele toldbeskyttelsen udnyttes. Der kan være konkrete tilfælde, hvor det ikke sker. Under den bundne økonomi, vi lever under, kan det være, at priskontrollen med de indenlandske priser kan hindre, at toldbeskyttelsen udnyttes. Under mere frie forhold, ja forresten også under de nuværende forhold, kan den indenlandske konkurrence bedrifterne imellem føre med sig, at toldbeskyttelse ikke udnyttes helt. Det kan man ikke sige noget bestemt om, men når man vil bruge sådanne tal, bør man selvfølgelig gøre opmærksom derpå. Hvis man ikke gør det, får en sådan argumentation et upålidelighedens præg, som ingen kan være tjent med. De uheldige virkninger af en protektionistisk politik er tilstrækkelig iøjnefaldende, det er slet ikke nødvendigt at overdrive på det ene eller det andet område.

Det ærede medlem drog så til felts imod den varefordyrelse, som var fremkommet ved devalueringen, men det kan dog vel ikke være nødvendigt, hver gang der er en diskussion af denne art her i tinget, at gøre det ærede medlem opmærksom på den kendsgerning, at det ærede medlems valutapolitik i september ville have medført en større nedskæring af valutaens værdi end den, der fandt sted? Det er noget, som alle, der har blot det ringeste begreb om økonomi, er klar over, og det ærede medlem vil ikke hos nogen kyndig mand kunne opnå andet end en bekræftelse af, at hvis man, som det ærede medlem foreslog, havde givet valutannotering fri under de iøvrigt bundne forhold,

ville kronenedskæringen eller devalueringen været gået endnu dybere.

Så stillede det ærede medlem et spørgsmål til mig. Det er vist et af disse spørgsmål, som af det ærede medlem henregnes til de snedige. Han ville gerne vide, om det radikale venstre ville støtte en regering, der ville standse liberaliseringen. Ja, se, når man stilles overfor et sådant konkret spørgsmål, skal man passe på altid at have definitionen i orden. Jeg er jo ikke så tåbelig at svare på et sådant spørgsmål, uden at vi i forvejen er enige om to ting, nemlig for det første hvad man forstår ved liberalisering, og dernæst ad hvilke veje man bedst kan nå frem til en sådan liberalisering. Jeg er ikke sikker på, at vi har samme opfattelse, navnlig ikke af, hvilke veje vi skal følge. Jeg ved ikke, om det kan være tilfredsstillende for det ærede medlem, hvis jeg siger til ham, at vort partis politik på dette område på ethvert tidspunkt har ligget fuldkommen klar, og det vil den også komme til i den kommende tid, og de politiske konsekvenser, vi vil drage af de synspunkter, vi har — det kan måske berolige det ærede medlem —, vil som sædvanlig blive oplyst i god tid, så det ærede medlem kan være orienteret, inden han stiller nye dagsordener.

Det vil vel ikke sære det ærede medlem, hvis jeg siger, at jeg tror, at der i alle ansvarlige kredse vil være et almindeligt ønske om, at en dansk regering i denne alvorlige tid ikke må blive afhængig af den karrusel, det ærede medlem drejer rundt i.

Jeg skal slutte disse bemærkninger med at anbefale, at man, hvis det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts dagsorden kommer til afstemning, stemmer imod den.

Jeg kommer i tanker om, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vist var noget forarget over, at vi ikke fandt, at tiden var inde til at stille forslag om en sådan dagsorden nu, men henviste til det tidspunkt, da sagen kom til behandling. Det kan jeg ikke rigtig forstå. Det ærede medlem kan da i hvert tilfælde ikke være vred på os af den grund, for jeg ser, at så sent som den 23. februar var det ærede medlem med til sammen med mig at foreslå en dagsorden overfor retsstatspartiets dagsorden, hvori vi udtalte, at

„da alle de spørgsmål, der omhandles i den... foreslåede dagsorden, vil foreligge til behandling og afgørelse i den allernærmeste fremtid, må tinget fraråde den foregriben af en kommende saglig drøftelse af disse spørgsmål, som dagsordenen er udtryk for, og fortsætter behandlingen af forslaget til finanslov“.